

книжевность. Самъ Симеонъ е билъ воспитанъ въ Византия и даже получилъ название полугръкъ за своята византийска ученостъ. Разбира се, че въ Византия той е привикналъ да бжде и ревностенъ христиенинъ. Той покровителствувалъ на новото просвѣщение, което било усвоено отъ неговиятъ народъ, пригласилъ при себѣ си Климента на сжвѣтъ, станалъ причина да са появатъ множество богословски труди, преводи отъ гръцки и т. д. Неговите сжвременници, като напимѣръ, сж-ставительтъ на извѣстиятъ Симеоновъ (Свѣтославовъ) „Изборникъ“, му сплитать вече похвали, които сж наикитени съ византийски риторически наките.

Изъ сичко са види, че времето на Симеона е сжотвѣтствовало твжрде благоприятно на оная дѣятелность, която сж изявиле Климентъ и другите черковни писатели. Тѣхните сжчинения малко или много подпадатъ подъ единъ общъ характеръ: тие сж биле поучения, проповѣди, разкази за животътъ на свѣтиете и „похвали“ на тѣхната свѣтостъ и заимствования изъ византийските сжчинения. Изключение изъ общето правило могатъ да са нарѣкатъ само проповѣдите на Климента, които сж биле „написани, — по думите на неговиятъ животописатель, — съ езикъ простъ и ясенъ, така щото сѣки бжлгаринъ е можѣлъ да ги разбере.“ Изъ това са види, че още въ пжрвата епоха на старо-славянското писание, въ него вече сж проникнале до доволно голѣма степенъ такива качества, които сж имале византийски характеръ, т. е. крайна натруфенность и сжвжршено ненужно хитросплѣтение въ вираженията, които направиле тие